

ת"פ 32839/03/18 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד דמיטרי נובוסולסקי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 32839-03-18 מדינת ישראל נ' נובוסולסקי

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד משה יחזקאל

המאשימה

נגד

דמיטרי נובוסולסקי באמצעות ב"כ עוה"ד
גיא פלנטר

הנאשם

גזר - דין

א. כתב-האישום:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל.

בתקופה הרלוונטית, שימש הנאשם זקיף ביטחון בבית המעצר "ניצן" באגף הסגור של מב"ן ואילו המתלונן היה עצור באגף.

בתאריך 14.10.17 נכנסה אחות מוסמכת לתאו של המתלונן על מנת לתת לו זריקה במסגרת הטיפול הרפואי.

הנאשם ואדם נוסף ששימש כסמל באגף התלוו לאותה אחות.

המתלונן הביע את התנגדותו לקבלת הזריקה, ולפיכך הנאשם והסמל השכיבוהו על מיטתו, על בטנו, תוך שימוש בכוח סביר עד אשר האחות סיימה להזריק לו את הזריקה.

במהלך אותו אירוע, התפתחו בין המתלונן לנאשם דין ודברים, שבמסגרתם: **"המתלונן ירק על הנאשם וכן הניף את ידו לעברו, כתוצאה מכך הנאשם הכה את המתלונן בפניו ובגופו באמצעות אגרופים וכן בעט בו ברגליו, כל זאת כאשר המתלונן לא היווה איום ממשי על הנאשם וכאשר הכוח בו השתמש הנאשם אינו סביר..."**.

עקב כך, נגרמו למתלונן **"נפיחות קלה, שטף דם וכיחלון בעין ימין"**

הנאשם והסמל עזבו את המקום.

בניגוד לחובתם, השניים דיווחו לקצין המשמרת באגף רק על הזריקה בכוח שניתנה למתלונן ולא על אירוע האלימות.

בתאריך 18.10.17 הגיעה תלונתו של המתלונן והשניים התבקשו לכתוב דוח אודות האירוע.

טרם כתיבת הדוח, שוחח הנאשם טלפונית עם הסמל **ובירר עמו מה הוא מתכוון לרשום באותו דוח, בנסותו לתאם עמו גרסאות**, הפציר בו שלא ישתמש במילים "אגרופ" ו"בעיטה", אלא במילים "רכות" יותר, כדי שיווצר רושם שמדובר במעשה של הגנה עצמית וכן שיספרו כי לא דווחו על האירוע כי היה מדובר באירוע שגרתי.

ב. מתחם ענישה:

התכליות העומדות אחר עבירת האלימות שאותה ביצע הנאשם הן השמירה על גופו, בריאותו וכבודו של אדם בכלל, ושל אסיר הנתון למרותו של מי שהופקד לשמור עליו.

התכליות העומדות אחר עבירת השיבוש שאותה ביצע הנאשם הן השמירה על טוהר ההליך החקירתי, המשמעת, חקר האמת ומניעת עיוותי דין.

נוכח עקרון ההלימה, עובדות כתב-האישום, **במיוחד לאור נסיבות תיק זה**, אני קובע כי מתחם הענישה הוא בין מאסר על תנאי, של"צ למספר חודשי מאסר בפועל.

אפנה אל פסקי-הדין הבאים:

רע"פ 7457/09 **פאדי אלדין נגד מדינת ישראל** (24.9.09): סוהר בכלא צלמון, אשר חנק את אחד האסירים, בעט בו והכה בו באלה. לאחר מכן, ביקש שלא יספר לאיש על שאירע ורשם דוח כוזב על האירוע. הנאשם נעדר עבר פלילי, פוטר מן השירות, הביע חרטה על מעשיו. הוא נדון לשנת מאסר בפועל וענישה נלווית.

רע"פ 3021/16 **לזובסקי נגד מדינת ישראל** (19.4.16): שוטר, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בכך שתקף אזרח. נקבע מתחם שבין מאסר על תנאי ל - 8 חודשי מאסר בפועל. נדון לחודשיים מאסר בדרך של עבודות שירות.

רע"פ 3232/10 **סיקולר נגד מדינת ישראל** (25.7.10): שוטר, אשר נוכח שאלה מקניטה שנשאל על-ידי אזרח, כבל את ידיו באזיקים, תקף אותו בכך שגרם לו שבר באף, הכה בו באגרופים, באמצעות מקל, נדון ל - 400 של"צ, צו מבחן ופיצוי.

וכן אפנה בשינויים המחויבים אל ע"פ (מחוזי ת"א) 20762-09-11 **מדינת ישראל נגד מואס** (9.11.11): ת"פ 18224-12-17 (שלום רמלה) **מדינת ישראל נגד בן נון** (11.10.18): ת"פ 2770-03-10 (שלום רמלה) **מדינת ישראל נגד חרבאווי** (30.10.14): ת"פ 52601-05-17 (שלום רמלה) **מדינת ישראל נגד חטיב** (27.1.18).

ג. שיקולי ענישה:

המעשים אותם ביצע הנאשם **חמורים**.

הנאשם נקט באלימות כלפי אסיר הנתון למרותו, שלא היווה עבורו כל איום.

קיימת חשיבות רבה בשמירה על שלומם של אסירים המוחזקים במשמרות חוקיות והיא צומחת מתוך החובה של המדינה לשמור על שלומם, זכויותיהם וכבודם.

מעשיו של הנאשם פגעו באמון הציבור המפקיד את אסיריו בידי סוהריו.

כשם שבתי-המשפט מחמירים בעונשם של אלו הפוגעים באוכפי החוק, כך יש להחמיר בעונשם של אוכפי החוק הפוגעים באחרים הנתונים למרותם, ואף שבעתיים.

מעשי הנאשם היו עלולים להוביל, חלילה, לעיוות דין חמור ולפגיעה במערכת אכיפת החוק.

בית-המשפט המחוזי תל-אביב-יפו בעניין מואס הנ"ל קבע: "שוטרים המעידים בבתי-משפט, שוטרים המגישים דוחות ונקודת המוצא ממנה יוצא בית המשפט הינה, בדרך כלל, כי אין לשוטר עילה לשקר וניתן לסמוך על דבריו. תרחיש מסוג זה שבא לידי ביטוי בתיק הנוכחי, הוא הסיטוט של כל שופט, השואל עצמו בעקבות דוח זה האם יוכל לסמוך על הדוחות הבאים שיוגשו לו...".

קיים אינטרס ענישתי של ממש להרתיע את כלל אוכפי החוק, פן ישנו מעשים כגון אלה, תוך ניסיון להסתירם בתוך כותלי הכלא תוך תאום גרסאות.

עם כל ההבנה לתנאי העבודה הקשים של סוהרים הנדרשים לטפל באסירים, חלקם לא פשוטים, דוגמת המתלונן, מצופה מהם לנהוג בסבלנות, אורח רוח ולהימנע מלהיגרר לאלימות, שאם לא כן יתהפכו היוצרות ויהפכו אלו לעבריינים.

אני סבור, כי דינו של נאשם זה ראוי היה להיגזר לענישה למצער בדרך של מאסר בעבודות שירות, **אולם נסיבות האירוע מיוחדות.**

מבלי שיש לכך אבק של הצדק ומבלי להקל חלילה ראש באלימות שבה נקט הנאשם, היא הגיעה עקב **קנטור** מילולי ומעשי שקנטר אותו המתלונן, אשר סירב תחילה לקבל את הזריקה, פיתח עם הנאשם דין ודברים, ירק עליו והניף יד לעברו.

בנוסף, וגם ביחס לכך מבלי להקל ראש כלל ועיקר, עניין השיבוש לא קרם עור וגידים, בדמות רישום מסמכים כוזבים, אלא נותר במסגרת מלל בין הנאשם לאותו סמל.

יש להוסיף לכך טענות כבדות משקל שבמסגרתן לא מוצה הדין הפלילי/משמעותי, הן כלפי המתלונן והן כלפי אותו סמל, שהרי גם אותו סמל לקה חלק באותו דיווח חלקי בניגוד לחובתו לפי הוראות שב"ס (נרשם "דיווחו" בלשון רבים - סעיף 8 לעובדות).

הוסף לכך, את העובדה שהנאשם כבן 46, בעל משפחה, **נעדר כל עבר פלילי.**

וכן את העובדה שהנאשם **פוטר מן השירות בשב"ס** (הוא וויתר על שימוע והסכים לפיטורין מרצון - מסמך במ/4), בדרך זו איבד את מקור פרנסתו רב השנים (15 שנה) והוא לא יוכל עוד לשוב לסורו כמתואר בכתב-האישום.

אפנה אל אוסף תעודות הערכה (במ/3) ואל אחת מהן במיוחד, שבמסגרתה אוזכר אירוע שבו הציל הנאשם אדם אשר ניסה לשם קץ לחייו.

הנאשם הודה, לא ניהל משפט ומעבר לחסכון במשאב הציבורי היקר, יש בכך הפנמה של הפסול במעשיו.

התסקיר שהתקבל בעניינו היה חיובי ביותר. תוארו בו תולדות חייו, נמסר כי הוא חש חרטה כנה על מעשיו, קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות עבריינות, הוא אינו מאופיין בדפוסי חשיבה או התנהגות אלימים, ההליך המשפטי הציב עבורו גבול מרתיע שהוביל אותו להליך של הפקת לקחים וההמלצה היא להטיל עליו 220 של"צ ולשקול את ביטול הרשעתו.

במילותיו האחרונות הביע הנאשם צער וחרטה על המעשה.

במחלוקת שנפלה בין הצדדים ככל שהיא נוגעת לשאלת ביטול ההרשעה, דעתי כדעת המאשימה:

ראשית, הנסיבות המקלות שנמנו לעיל מובילות להצבתו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, בדרך של קבלת המלצת שירות המבחן - רק בעניין זה - אך אין בכוחן לגרום לאימוץ החריג הפסיקתי בדבר ביטול ההרשעה.

שנית, ביטול ההרשעה עלול להוביל לשליחת מסר סלחני מדי, במקום בו יש אינטרס של ממש בהרתעת הרבים ובהעברת מסר שאין להקל ראש במעשים כגון אלה, קלה כחמורה.

שלישית, הנאשם אינו צעיר בגילו (כפי המקרים בפסיקה שהוגשה בידי ב"כ הנאשם), ולא הוצג אותו נזק קונקרטי, ממשי, שעלול להתרחש אם לא תבוטל הרשעתו. כזכור, הנאשם כבר פוטר משב"ס וסביר להניח כי לא יוכל ממילא לשוב ולשרת מחדש באחד מגופי אכיפת החוק או בשירות הציבורי.

מסקנתי היא שיש **להותיר את ההרשעה על כנה**, אך גם הותרת ההרשעה על כנה במקרה זה מהווה אלמנט ענישתי מסוים.

אני סבור, כי המלצת שירות המבחן ככל שהיא נוגעת לענישה סבירה, ראויה ואני מאמץ אותה.

ג. תוצאה:

ההרשעה תיוותר על כנה.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 220 שעות לתועלת הציבור במרכז המתנדבים בלוד. הנאשם מוזהר בזאת כי אם לא יבצע את השל"צ, ניתן להשיב אותו לבית-המשפט ולגזור את עונשו מחדש כבתחילה - עותק יועבר לשירות המבחן.

ב. 3 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

התיק סגור.

ניתן היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, במעמד הצדדים.